

چرا آنها هستیم؟

تخت باید ببینیم چرا ما بعد از انقلاب
پرویزمان احساس تنهایی می کنیم ؟
تنهایی بدلیل اینکه در تمام طول انقلاب ،
دستهای را که برای کمک به سوی ما دراز شد
برای دادن اسلحه ، کمکهای مادی ، کمکهای
معنوی بصورت پشتیبانی و دفاع همه را غیب
زدیم ، وگفتیم آنگاه انقلاب ما اصالت خواهد
داشت که تنها متکی به علت ما و اراده ما و

تلاشهای ما و خونهای ما باشد .
تنهایی بدلیل اینکه ما برای اصولی مبارزه
کرده و می کنیم که مکتبهای غرب و شرق ،
سرمایه داری و کمونیسم که همه بر اساس مائوئیسم
و عاده گرایی بی روزی شده ، از آن بیگانه اند .
و همیشه سعی دارند خود را از آن دور نگه دارند .
تنهایی بدلیل اینکه در مبارزای آب و نان و
خوراک و علف که تمام آنها به آن می اندیشند ما
بمفاهیم ولای انسانی و اهداف اوزشده حیات
انسانها می اندیشیم .

و بالاخره تنهایی بخاطر اینکه ما دربروزی
خود بربرگزین قدرتهای داخلی و خارجی شاید
جریانهای معجزه آسایی بودیم که هیچکدام با
موازن طبیعی و عادی سازگار نبود .

هرگرمی که دشمن با تمام هوشیاری برداشت
بفریزان او تمام شد .
هرسلاحی تهیه دیده بود برضد او بکار رفت .
هرحرکت حساب شده ای که انجام داد موهک
او را تسریع کرد و هر قدمی که در راه کوبیدن ،
نوازش ، تفریح ، بهره بردید و توبه و التماس در
برابر برداشت او را بپیش نزدیکتر ساخت .
آری اینها طبیعی بود ، و از ویژگیهای انقلاب
ما بود .

نه دنیا پیش از انقلاب تنها بودیم ، بعد از
انقلاب نیز تنها هستیم و امیدواریم یا بیخودن
عین میرتا آخر هم تنها باشیم و جز مظهرهای
اعتدال و تجدیده و مستضعف جهان کسی با ما
همصدا و همگام نباشد که این نشانه اصالت انقلاب
ما و عدم انحراف از حق و عدالت است !
ما اگر گرایش به یکی از ابرقدرتهای بزرگ
جهان نشان می دادیم - همانگونه که بسیاری از
کشورهای خواهان آزادی نشان دادند - با تمام
وجودشان به یاری ما برمی خواستند ، و سیل
کمکهای مادی و به اصطلاح معنویشان به سوی
ما برآز می شد ، و تبلیغات دامنه دارشان بسوی
ما سراسر دنیا را فرا می گرفت و از انزوایی که
ما را به آن متهم می کنند بیرون می آمدیم .

اما اگر ما این کار را می کردیم ، انقلاب ما یک
انقلاب اسلامی نبود ، یک انقلاب امیل و متکی
به خود بود ، و منووش گسین از زنجیرشاه و
بوشن به زنجیرهای دیگران بود ، و نجات گسترده
ایراندونی و گرفتاری در دام ایرفردنی دیگر بود .

چرا سخت کوش تر ؟

امان تنهایی برشکوه و غرور آخرین مسئولینهای
سنگینی برای ماس آفریند ، مسئولینهای عظمت
انقلاب تنهاییان .

یک جمعیت ۳۳ میلیونی در میان قریاتی از
تنوع و اسلحه جهانخواهان - و قدرتهای بزرگ
و امکانات وسیع تبلیغاتی آنان در برابر جهان
چگونه می تواند زنده بماند و از امواج حادثه و

ما که احساس تنهایی می کنیم باید متحد تر و سخت کوش تر باشیم

گردانهای مخوفی که بر سر راه اوست خود را
رهائی بخشد و به مسائل نجات برساند ؟
پاسخ این سؤال مهم را در چند جمله می توان
خلاصه کرد

چنین مشی تنها در صورتی می تواند به حیات
مستقل و انتخار آفرین خود ادامه دهد که اصول
زیرا در عمل نه در سخن بکار بندد :

۱- هیچ فرصتی را برای مشکل ساختن صفوف
خود از دست ندهد و تمام بهانه ها ، دستاویزها ،
سوء تفاهات و هراسی سبب تفرقه و جدائی و
شکاف در صفوف می شود از میان بردارد .

۲- با همه صبر و وسعت نظر به حوادث بنگرد منابع
کوچک خویش را فدای هدفهای بزرگ کند و به
هیچ دست و گرومی اجازه تفرقه افکنی در صفوف
انقلابی و اسلامی ندهد .

۳- گذشت و بزرگواری ، ایثار و فداکاری و سایر
مفاهیم اخلاقی اسلامی که یکی از فلسفه های
مفصل ایجاد وحدت در میان صفوف است در سطح
وسیعی بکار بندد .

۴- به همان اندازه که نابرابری در میان نیروی
ظاهری ما و نیروی ظاهری دشمن وجود دارد باید
تلاش و کوشش ما را افزایش دهیم .

۵- شب و روز برای ترمیم ویرانیهای گذشته و
بیاده کردن برنامه های سازندگی نه تنها در مسائل
عمرانی بلکه در زمینه های فکری و فرهنگی نیز
ادامه نعیم باید بدانیم تا مدتی طولانی نباید
بصورت فوق العاده کار کنیم و بطور فوق العاده
نیروهای مادی و معنوی خود را در حال آماده باش
دائم نگهداریم .

۶- از تمام نبوغ ها ، قدرتهای فکری و جسمی
منابع روی زمین با هوشیاری و دقت بهره برداری
کنیم .

۷- همکاری و کمکاری و سستی و تنبلی را برای
همیشه از قاموس مان حذف نماییم سخت بگوئیم
بیشتر بجوشیم و در برابر مشکلات تلاش کنیم .
و گرنه انبوه مشکلات و هجوم و حمله حوادث
ما را به زانو در می آورد .

۸- این واقعیت را همه باید بپذیریم و بطور
مداوم روی آن تبلیغ کنیم که برای رسیدن به آزادی
و استقلال و اقمی به قدرت و بیروزی نهائی و خلاصه
به یک حکومت اسلامی پر فروغ و انتخار آفرین باید
تا مدتی محرومیت ها و مشکلاتی را بپذیرا باشیم
هرگز نباید فکر کنیم که بهمانند زمانه عسکری از شاه
تا بام برپالشی از برق خواب عمیق و طولانی
خواهیم داشت .

۹- باید برای کسب غذای هر چه بیشتر تمامی توانیم
صرفه جوئی کنیم و جز آنچه را خود تولید می کنیم
مصرف نکنیم ، جز گندمی را که می کاریم بخوریم
و جز ازدامی که می پروریم تغذیه تمامیم بگوئیم
سلاح ما را خودمان تولید کنیم منابع زیر زمینی مان
را خودمان استخراج کنیم .

۱۰- خلاصه همه چیز بدست خودمان و در راه هدف
انقلاب مان باید انجام شود .
و مسلماً ناان برانه همه از مدتی هرگونه رفاه
و توسعه و پیشرفت برای ما امکان پذیر خواهد بود

۱۱- ما باید به سایر ملت هایی که اسیر روح و غم
اند کمک کنیم و به آنها از تجربه های خود دنیا و زویم
تا آنها نیز بیباخیزند و برای شکستن زنجیرها آماده
شوند و با ما همصدا گردند و آن روز است که
در دنیا تنها نخواهیم بود .